

καὶ ἡ μυστηριώδης σιωπὴ ἢ ἐπικρατοῦσα εἰς τὴν περιοχὴν Σας.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐμπνέομαι ἀπὸ Σα· αἰσθάνομαι γαλήνιον τὴν καρδίαν μου, ἤτοχον τὸ πνευμά μου καὶ εἰρηνικὰς τὰς αἰσθήσεις μου, εἶμαι τῶντι εὐτυχής! Ἄλλ' ὦ χαριστιότης κρήνη! ὅτε ἀντὶ τῆς μαρμαρινῆς ταύτης στοᾶς σὲ ἐστόλιζον τὸ βρύον, ἢ γλόση, τὰ ἴα, τὸ περικλύμενον καὶ ἢ παρθενικὴ λευκάκινθα, ἦτο ἀδιστακτικῶς εὐγλωττοτέρα.

Πόσον ἀτμίνως ἤκουσα πάντα τὰ καθαρὰ ὕδατα ταῦτα, τὰ ὅποια ἐλεύθερα ἦδη ἀκολουθοῦσι μόνον τοῦ νόμου· τῆς φύσεως, βέουσιν. ἐξαπλοῦνται, ἢ ἀναπηδῶσιν ἐπὶ τῆς πύρας, ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐπὶ μαρμάρων, μεταξὺ τῶν τεμαχίων ἀρχαίων στηλῶν. Μοῶμίλησαν περὶ πάντων τῶν προσφιλεστάτων εἰς τὴν καρδίαν μου ἀντικειμένων· τὰ παρέστησαν ζῶντα εἰς τὴν φαντασίαν μου, ὥστε μοι ἐφάνη ὅτι τὰ βλέπω.

Ἠγάπησα τὴν καμάραν ταύτην τῶν βά:ων, τῶν κισσῶν καὶ τῆς βρωνιάς, φυτῶν, τὰ ὅποια ἀνεπλήρωσαν τὴν μαρμαρωτὴν στοᾶν, καὶ κρεμῶσι πέριξ τῆς πη:ης τὰς ἐλαφρὰς αὐτῶν σκιάς κινουμένας ἀαταπαύτως παρὰ τῶν ζεφυύρων!

Τὰ κορινθιακὰ εἰκίνα ἐπιστήλια, τὰ ὅποια διαλύποντὰ ποτε ἐναέρια ἐράνιντο ὅτι κατέθλιβον τὴν γῆν διὰ τοῦ βάρους των, κείνται σήμερον, ἐπὶ τῶν χόρτων! τὰ δὲ κομψὰ τῆς ἀκάνθης φύλλα καλύπτονται ὑπὸ φύλλων κνιδῆς!

Ἵσοι ἐρπυσιν ἄς παρηγορηθῶσι· ἐπειδὴ ὅ,τι ὑψοῦται καὶ πίπτει.

Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ ἀποχωριθῶ πλέον ἀπὸ Σου διαβόητε καὶ τερπνοτάτῃ πηγῇ! Ἐπρεπε νὰ εὐρίσκηται οὐχὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύτης καὶ σιωπηλῆς πεδιάδος, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀρκαδίαν μεταξὺ τοῦλάχιστον τῶν ποιμνίων διὰ νὰ ποτίζωνται τὰ καθαρὰ σου βῆθρα τῶν ποιμένων, διὰ νὰ ἀναπαύωνται πλησίον σου αἱ ποιμένες· καὶ νὰ συλλογίζωνται ἀκούσονται τὸν μορμυρισμόν Σου.

Ἄλλοι ἴτως μετακομίσωσιν ἐκ τῆς Ῥώμης εἰκόνας καὶ πίνακας καὶ μάρμαρα καὶ νομίσματα καὶ διάφορα τῆς φυσικῆς ἱστορίας προΐοντα· ἐγὼ ὅμως θέλω ἐπιφέρει μάλιστα αἰσθήματα καὶ ἰδέας, ἰδέας ὅσας γενεῖ ἢ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἢ πτώσις τῶν λαῶν καὶ ἢ καταστροφὴ τῶν βασιλείων ἀπὸ αἰσθημάτων, ὅσα κινῶσι τὴν ψυχὴν εἰς τὰ βάθρα τῶν ἀρχαίων κίονων, εἰς τὸ βάθος τῶν κατηραρισμένων τάφων καὶ εἰς τὰς γλοερὰς ὄχθας τῶν βύακων.

Ἐκ Ῥώμης.

Ἵσοι αἰσθάνονται πολὺ καὶ ἀκολούθως φοβοῦνται ὅ,τι κινεῖ τὸν ἔρωτα, ἄς μὴ ἐμβῶσι ποτὲ εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίαν τῆς Νίκης (de la vittoria) ἐπειδὴ ἐκεῖ θέλουσιν ἰδεῖ τὸ ἀγαλμα τῆς ἁγίας Θερεσίας.

Ἡ Θερεσία φαίνεται ἰξὴ ἡμιτείας κατακεκλιμένη ὅλον τὸ σῶμά της ἐγκαταλιπνάνεται, τὸ βλέμμα της, αἱ χαρακτηρῆες τοῦ προσώπου, αἱ χεῖρες, αἱ πόδες παριστάνουσι ὡς ἐρωτικὴν τινα λειποθυμίαν.

Ἡ φαντασία μου σκανδαλίζεται καὶ ἐρυθριῶ πῆν μακρόνῳ ἐκ τοῦ τοιοῦτου θεάματος.

Καὶ ὅμως ὀνομάζουσι τὴν ἐκκλησίαν ταύτην Νίκης!

Ἀν πάθος τι κατετάραξε τὴν ψυχὴν σου, ὕπαγε τὴν κρήνην τοῦ Μωσέως καὶ στήθεϊ ἐμπροσθεν δύο ἐκείνων ἀναπαυομένων λεόντων, ἐκ τοῦ στήθεος τῶν ὁποίων ἐκρέουσι δύο βύακες ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Ἡ ἀνάπαυσις τῶν λεόντων αὐτῶν θέλει σὲ ἤρπαιεῦσαι ὑπάρχει καὶ ἢ τῶν δυνατῶν. Ὅλη ἡ φύσις θηρίου τούτου εἰρηνεῖ· πῶς αἱ πόδες του συνεμένει φαίνονται ὡς αἰ μὴ ἔχον δύναμις! ἦσαν ἐντελῶς ἄσπολοι!

Ἄλλὰ ποῖα εὐφύτα ἐνεψύχωσεν ὡς λέοντας τοῦ τοῦτους ὄγκους τοῦ μαύρου μαρμάρου;

Ἡ τέχνη συνήθως παριστάνει τὴν ἀνάπαυσιν θανάτου· ἢ δὲ τῶν λεόντων τούτων ὑπάρχει τοῦ ἀνάπαυσις τῆς ζωῆς.

Ἐκ Ῥώμης.

Τρία εἶδη ἀθρώπων εὐρίσκονται εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Πίπας, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός,

Ἵλος ὁ κλῆρος φέρεται ὡς ὑπὸ γενικῆς τινος οὐκίας πρὸς τὰ μέγιστα ἀξιώματα μέχρι καὶ τῆς τιμῆς.

Ἵσοι δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν τῆς κλήρου μένουσι στάτιμοι. Πρίγγιπες, μαρμαρινῶν ἠγγοροί, ἐκμισθῶται, τεχνίται, ἐμποροί, θεοεπιποῖται, πάντες αὗτοι ἀποτελοῦσι τὸν λαόν.

Ἡ εὐγένεια τῆς Ῥώμης μόλις ἔχει τὸν τῆς λαμπρότητα τῆς ἀρχίας της καταγωγῆς βάρυνος πατελῶς τὸν λαόν διὰ τῶν προνομίων ὅποια ἀλλοῦ τὸν καταθλίβουσιν· ὁ ἐξευτελισμὸς αὐξάνει τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας.

Ἵουνατίον ὁ κλῆρος συνάπτει πάτας τῆς καὶ πᾶσαν τὴν ἰσχύν· ὅθιν ἢ ὑπεροχὴ τῶν τῆρων λαμβάνει τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ μόνον τῆς σοτήρας, ἢ ὀλιγοτέρας μετ' αὐτοῦ σχέσει.

Εἰς αὐτὸν ἀνήκει τὸ πλεῖστον μέρος τῶν καὶ τοῦ ὑπάρχοντος πλοῦτου, ὡς τίμημα τοῦ τῶν ὁποίων ποτε ἐπόλει.

Ἐκ τριάκοντα καὶ ἕξ χιλιάδων οἰκιῶν, τὰ περιέχει ἢ Ῥώμη, αἱ εἰκόσιιν ἴτως χιλιάδες εἰς τὴν ἀμετακίνητον ταύτην καὶ ἀφορολόγητον αὐτῇ κληρονομεῖ πρὸ αἰῶνων καὶ εἰς αὐτὴν περιέλθει τὸ πᾶν.

Ἵ ἀγροτικὸς πλοῦτος ὀλίγον σημαίνει Ῥώμην, ἐπειδὴ δὲν ἀκεῖ οὔτε πρὸς διατροφήν τοίκων της· ἀλλ' ἢ Ῥώμη ἔχει τὰς ἀρέτας, συγχοροχάρτια, τὰς πομπώδεις τελετὰς καὶ τὰς πια τῶν ἀρχαιοτήτων. μάλιστα δὲ τὸ περιεχόμενον καὶ ἀθάνατον αὐτῆς ὄνομα, τὸ πολυτελέστατον ἐρείπιον της.

Δὲν δύναται νὰ πέμψῃ εἰς ἄλλους τόπους οὔτε γῆς, οὔτε τέχνης ἀγοράζει δὲ τὰ πάντα Ἑυρώπης διὰ χρυτοῦ.